

Merindtægtsskatten. Men de allerfleste af disse Erhverv lider nu under de nedadgaaende Konjunkturer, og Fremtiden ser saa truende ud, at ingen kan overse, hvad der kan ske, før denne Skat forfalder til Betaling for Erhvervenes Vedkommende, den 1. Oktober i Aar. Jeg har set, at under Behandlingen af denne Lov i det andet høje Ting blev det fremhævet af et æret Medlem, at det vistnok vilde være gavnligt at rykke Tidspunktet for Skattens Betaling frem i Aar, da ellers let maaske alt for mange kunde være ude af Stand til at betale den, naar den forfaldt. Men jeg antager dog ikke, at dette er Grunden til, at Skattens Betaling er blevet sat til den 1. Oktober i Aar i Stedet for som i de tidligere to Aar den 1. December. Under de nuværende Forhold mener jeg, at en Forhøjelse af Merindtægtsskatten til 30 pCt. vil være til uberegnelig Skade for Landet. Det vil lamme Initiativet og Vove-lysten og Foretagsomheden hos Lederne af vore Erhverv, naar de ser, at selv under Forhold saa uhyggelige og faretruende som de nuværende betænker den høje Regering og Rigsdag sig ikke paa at lægge endnu tungere Byrder paa deres Skuldre, og jeg synes, at de Skattebyrder, som allerede efter de nugældende Love kan paa-lynes Enkeltmand i Erhvervslivet, er langt udover Rimelighedens Grænser. En Artikel i Dagbladet „Børsen“ for 14. Marts i Aar viser, at en Indehaver af et Firma i Esbjerg i 1916 har maattet betale 74 pCt. af hele sin samlede Indtægt i Skat. Dette er efter min Mening ikke mere en Skatteudskrivning, men jeg synes, det nærmer sig i meget betænkelig Grad en Skatteudplyndring, og jeg synes, at den er værre, end hvad nogen Sinde selv den brutaleste Enevoldskonge har præsteret i et Land, som ikke var i Krig. Det forekommer mig, at det vilde have været i højeste Grad rimeligt, om den højtærede Minister under Hensyn til de nuværende vanskelige Forhold havde ladet det sidst foreslaaede Tillæg til Merindtægtsskatten bortfalde, ligesom den højtærede Minister for nogen Tid siden gjorde med Tillæget til Børs-skatten, der vistnok ogsaa i sin Tid blev paaoktrojeret ham, men som den højtærede Minister lod bortfalde, da det viste sig, at det var til Skade for Erhvervslivet og derigennem ogsaa for Statskassen.

Ligeledes finder jeg det en Urimelighed og en Ubillighed, at der skal betales Skat af allerede betalt Skat, for betalt Skat er jo i Virkeligheden en Udgift, et Beløb, som er indbetalt til Staten, og af

denne Udgift er det, at man nu igen kræver Skat. I det hele og store tror jeg, at dersom dette Lovforslag bliver vedtaget, saaledes som det nu foreligger, saa vil det virke hemmende paa Initiativet og paa Foretagsomheden, og det vil sikkert ogsaa blive en Skuffelse for Statskassen, for jeg tror, at det vil skade mange af Borgerne i deres fremtidige Skatteevne. Jeg skal villigt indrømme, at det er ikke noget let Hverv at være Finansminister under Forhold som dem, vi nu lever under; der er mange, der kræver, men der er kun forholdsvis faa, der kan yde, og jeg kan saa godt forstaa, at det ved mange Lejligheder maa være vanskeligt for den højtærede Finansminister at stemme op imod de mange og vistnok ofte ret urimelige Krav, som stilles til Statskassen. De Penge, som skal til for at bringe os igennem de nuværende vanskelige Forhold, maa jo skaffes til Veje, og der er sikkert heller ingen Tvivl om, at Bevillingsmyndighederne vil skaffe dem til Veje og stille dem til Ministerens Disposition; men jeg mener, at der er forskellige Veje, man kunde gaa for at tilvejebringe de Beløb, som de nuværende Forhold kræver. En Vej er den, som den højtærede Minister følger, og som han synes stadig at ville følge; det er den vedblivende at forhøje de direkte Skatter. Og det bliver gjort i en Udstrækning, som efter min Mening langt overskrider Rimelighedens Grænser. Men derved svækkes og forarmes Landets Erhverv saaledes, at naar Krigen er forbi, vil vi maaske komme til at staa uforberedte og uvæbnede overfor den stærke Konkurrence, som vi uden al Tvivl vil faa fra Udlandets Side, og som saa let vil kunne komme til at forarme vort Land.

En anden Vej og en Vej, som jeg for mit Vedkommende kunde ønske, at den højtærede Minister havde fulgt eller vilde følge, er den kun at udskrive rimelige Skatter og derefter skaffe de yderligere fornødne Beløb til Veje gennem Statslaan. Saadanne Laan er uden Tvivl lette at opnaa til en Rente af $4\frac{1}{2}$ à 5 pCt. i den fornødne Udstrækning, og naar Krigen saa en Gang er forbi, vilde de kunne afdrages i en længere Aarrække. Staten vilde paa den Maade ogsaa kunne faa de fornødne Penge, og Erhvervslivet vilde ikke blive svækket hverken finansielt ved Udskrivningen af urimelige Skatter eller moralsk ved, at der frembringes en Følelse af, at det ikke er Ulejligheden værd at anspænde alle sine Kræfter og alle sine Evner i et Erhverv. Thi dersom det gaar galt — og det kan det jo gøre i enhver Forretning,